

§ 245, stk. 2, omfatter forsætlig legemsbeskadigelse. Det markeres herved, at forsæt til legemsbeskadigelse gør en voldshandling særlig grov. I almindelighed vil stk. 2 ikke have nogen selvstændig betydning ved siden af stk. 1, idet vold udøvet med forsæt til skade som regel vil være af særlig rå, brutal eller farlig karakter. Der kan dog tænkes situationer, hvor dette ikke vil være tilfældet, og her vil bestemmelsen i § 245, stk. 2, være nødvendig for at markere, at forsæt til skade i sig selv kendetegner en voldshandling som særlig grov og derfor er undergivet en strengere strafferamme end normalrammen på 1 år og 6 måneder i § 244.

Den nugældende, meget restriktivt affattede bestemmelse i § 246 om forsætlig grov legemsbeskadigelse anvendes meget sjældent. Der foreslås en ændret formulering af § 246, hvilket bl.a. vil indebære, at den ud over de meget få tilfælde, der i dag henføres til § 246, vil komme til at omfatte de groveste af de voldstillfælde, der i dag henhører under § 244, stk. 4, jf. stk. 2 og 3, samt en del af de tilfælde, der er omfattet af den nugældende bestemmelse i § 245, stk. 2. Således tænkes § 246 bl.a. anvendt i sager om grov vold, hvor offeret er afgået ved døden, men hvor der ikke kan bevises forsæt til drab efter § 237.

3.4. Strafferammer og strafudmåling.

3.4.1. Straffelovrådet har i betænkning nr. 1099/1987 om strafferammer og prøveløsladelse s. 145-146 udarbejdet en oversigt over strafudmålingen i voldssager til brug for sine overvejelser om, hvilke strafferammer der skal fastsættes i de nye voldsbestemmelser. Straffelovrådet har i den forbindelse taget det udgangspunkt, at strafferammerne stort set bør tillade samme strafniveau for de forskellige gerningstyper, som er anvendt i hidtidig praksis.

Straffelovrådet har på den baggrund foreslået, at normalrammen i § 244 fastsættes til bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder (et mindretal har foreslået et strafmaksimum på 1 år). Strafferammerne i § 245 og § 246 er foreslået fastsat til fængsel i henholdsvis 4 år og 8 år.

Justitsministeriet har ved udarbejdelsen af forslaget fulgt Straffelovrådets indstilling.

De valgte strafferammer indebærer, at der for visse voldstypers vedkommende bliver tale om et mindre strafmaksimum end det, der gælder i dag. Dette vil bl.a. være tilfældet i sager om ordinær vold mod sagsløs med mindre skader til følge, der i dag er omfattet af § 244, stk. 4, jf. stk. 3, og som efter forslaget vil henhøre under § 244. Omvendt vil bl.a. forhold, der i dag er undergivet et strafmaksimum i § 244, stk. 2, på fængsel i 2 år, efter forslaget være omfattet af § 245, stk. 1, med et strafmaksimum på fængsel indtil 4 år.

Justitsministeriet lægger i den forbindelse afgørende vægt på at fremhæve, at strafmaksima i §§ 244-246 i overensstemmelse med Straffelovrådets indstilling er fastsat ud fra overvejelser om – bl.a. støttet på oplysninger om gældende udmålingspraksis – hvilken straf der bør kunne være plads til at udmåle for den enkelte gerningstype i sin grovest tænkelige form. Der er derimod ikke i kraft af selve de fastsatte strafmaksima tilsigtet nogen generel påvirkning af det faktiske udmålingsniveau i voldssager. Det foreslåede normalmaksimum i § 244 skal således ikke opfattes som et signal til en lavere strafudmåling, men er udtryk for en tilpasning af lovens hovedregel til det faktiske behov for udmåling i det store flertal af almindelige voldssager. Det behov, der kan være for at justere den nugældende udmålingspraksis i visse typer af voldssager, er omtalt nedenfor.

3.4.2. Som nævnt ovenfor under pkt. 3.1. har Straffelovrådet i betænkning nr. 1099/1987 ikke begrænset sig til at foreslå en ny og forenklet affattelse af straffelovens voldsbestemmelser. Rådet er også gået ind i en nærmere vurdering af de straffe, der faktisk udmåles i voldssager. Til brug for denne vurdering har Straffelovrådet bl.a. udarbejdet en oversigt over inddeling af voldshandlinger i forskellige typer, som f.eks. gadevold, restaurationsvold, selskabsvold, familievold osv. Endvidere er der i betænkningen foretaget en gennemgang af udmålingspraksis i voldssager. Af betænkningens tabel 17 (side 120), hvor udmålingspraksis ved berigelsesforbrydelser og voldsforbrydelser sammenlignes, fremgår, at der i ca. 60 pct. af samtlige voldssager i 1984 blev idømt ubetinget frihedsstraf. Betinget dom og tiltalefradrag anvendtes i ca. 25 pct. af sagerne, medens bødestraf blev idømt i ca. 14 pct. af sagerne.

Ser man alene på længden af de udmålte frihedsstraffe, viser Rådets gennemgang af udmålingspraksis for perioden 1979-1984 (betænkningen s. 145-146), at ca. 80-85 pct. af alle udmålte fængsels- og hæftestrafte for vold ikke overstiger 3 måneder, og i langt de fleste domme overstiger de fastsatte straffe ikke 60 dage.

Straffelovrådet har på den baggrund overvejet, om strafudmålingen i voldssager kan anses for passende. Straffelovrådet har sammenfattende udtalt, at man hverken kan anbefale en almindelig strafskærpelse eller betydelige reduktioner i sanktionsniveauet i voldssager. Derimod har Rådet peget på behovet for en større nuancering af strafudmålingen, bl.a. således at der på den ene side indtræder skærpelser med hensyn til nogle af de groveste tilfælde inden for normalområdet, navnlig hvor det drejer sig om tilfældig vold af grov karakter, samtidig med at bødestraf og betin-